

1

FREDAG

Det er blevet min yndlingssti. Den snor sig gennem velplejede mandellunde på den ene side og anarkistiske citrontræer på den anden. Langs stien løber betonrenden med vand fra landsbyens kilder, der lukkes ud i daglige doser til de tørstige træer. Lige siden foråret har træerne kun fået våde fødder, når vandmanden åbner for sluserne i nøje afmålt tid.

Det er også genvejen til huset, og når jeg kigger op, ser jeg spidsen af taget henne bag piletræerne. Det har været et par gode måneder. Pigerne virker gladere, men det modsatte ville også have været noget nær umuligt.

Da jeg drejer om hjørnet og går ind ad den smalle tange med ruinen på den ene side og porten til huset på den anden, kan jeg høre Bambi gø med sin lille stemme. Hun tager rollen som vagthund alvorligt. Hendes hidtil største udfordring var for et par måneder siden, da vi mødte den lokale gedehyrde og hans flok af mælketunge geder på stien for første gang. Jeg ved ikke, om hunde kan få hjerteanfald, men hendes spring direkte op i luften, da hun pludselig så en ged dreje om hjørnet lige foran sig, må have udfordret hendes gode hjerte betydeligt.

”Er der nogen hjemme?” råber jeg, da jeg åbner porten.

Jeg forventer som sædvanlig ikke noget svar og bliver overrasket, da Rosa svarer bekræftende fra toppen af en

trappestige. Rosa er her på det sidste begyndt at klippe vildskud ned, og planternes livlighed har allerede smittet så meget af på Rosa, at hun nu på gode dage næsten virker som en helt almindelig pige, man kan nærme sig.

Hun træder et trin ned ad stigen og drejer ansigtet, så jeg kan se det fra portåbningen.

”Huskede du at købe mad med til i aften, far?”

”Det var jo ligesom det, jeg gik i byen efter,” svarer jeg lettere overbærende. Selvom det ikke sjældent er sket, at jeg har glemt, hvad jeg skulle købe, fordi mine kaotiske tanker driver om kap med oktoberskyerne.

Rosa er som altid ret uhyggelig at se på med sit goth-look, der giver hendes ansigtshud et nærmest elfenbensagtigt, blåligt skær. Det kraftige sorte hår, der omkranser ansigtet, går i ét med læderjakken, som hun nærmest kun tager af, når hun går i bad.

Jeg kaster et blik på Claras skoletaske, der ligger hen-slængt på terrassebordet, så man kan se, at den kun indeholder et par bøger og et kladdehæfte.

”Hvor er Clara?” spørger jeg og kender allerede svaret.

”Sikkert på sit værelse,” svarer Rosa ud fra samme antagelse og nikker dovent mod Claras vinduesparti. Vinduerne er lukkede som de eneste i huset.

Med Bambi i hælene går jeg irriteret ind i husets kølighed og fortsætter direkte ind på Claras værelse uden at banke på.

”Hvor er min bærbare computer? Havde vi ikke en aftale om, at du kun kunne låne den med i skole i dag, fordi jeg skal bruge den i aften?”

Et udtryk af overraskelse og frygt passerer hurtigt hen over Claras ansigt, inden hun fatter sig, og hendes ansigt fryser til.

”På sin plads.”

Claras svar er kort og tydeligt som skåret i spansk granit. Jeg har allerede fortrudt mit udbrud. Dels fordi Clara altid gør, hvad hun lover, medmindre hun bliver forhindret i det. Dels fordi hun ligefrem så bange ud, inden hun genvandt kontrollen. Det plejer hun ikke at tillade sig selv.

Med sin spinkle statur og sit lyse pagehår ser hun yngre ud end sine 12 år. Hun er også ret underlig, men hendes begavelse fejler ikke noget. Hun talte allerede efter tre måneder i Spanien bedre spansk end mig, selvom jeg boede fire år i Mexico som helt ung. Og selvom hun sparer på ordene, så kommunikerer hun så krystalklart med de få, hun anvender, at de nærmest afsætter ridser i modtageren. Clara retter igen opmærksomheden mod den bog, hun i øjeblikket ikke kan slippe, og jeg forstår, at samtalen er slut.

Rosa har forladt stigen, og mens jeg konstaterer, at min bærbare ligger på sin plads, kan jeg høre hende rumstere i sin nyanlagte urtehave bag pinjetræerne, hvor jeg ved hun ikke vil forstyrres.

For nogle uger siden ville jeg kigge om bag pinjerne for at vise interesse for min 16-årige datters pludselig så grønne fingre. Hun fløj op og bekendtgjorde, at i hendes køkkenhave gjaldt de samme regler som på hendes værelse. Tankevækkende, at jeg nærmest er gæst i mit eget hjem. Jeg ryster på hovedet, tager poserne med ind i køkkenet og går i gang med aftensmaden.

I dag er det to år siden, vi flyttede til landsbyen på bjerget, og selvom jeg nogle gange er træt af teenagepiger, så går det heldigvis fremad. Det lader til, at Rosa omsider er begyndt at se nogle af sine nye klassekammerater på

det internationale gymnasium, og Clara har det sidste års tid valgt at dele mere og mere af sin tid – og nogle af sine kostbare ord – med en pige fra klassen.

Jeg snitter og rister friske aspargesbroccoli og blander dem med mandler, hjertesalat, små tern af manchego-ost, rosmarin fra krukken ved døren og snittede friske tomater fra naboen. Så laver jeg en dressing af olivenolie, sennep, salt og peber og blander i. Gid mit sind var lige så rent som de ingredienser, jeg er begyndt at bruge i madlavningen.

I køleskabet står halvdelen af den *tortilla española*, jeg lavede i går, samt en skål med lidt *aioli*. Aldrig har vi spist så sundt. Jeg anretter det hele på terrassen sammen med en lille tallerken med *jamón serrano* i fine skiver. De er til Clara og mig, der stadig spiser kød. Solen er på vej mod bjergkammen i det fjerne, men vi har stadig en lille times tid, før skyggerne bliver lange.

”Piger, der er mad!”

Jeg tømmer glasset med rødvinen, der er blevet obligatorisk i mit spanske landkøkken. Så fylder jeg det op igen og sætter mig ned. Inden det atter er tomt, siver pigerne ind og tager deres pladser i aftensolen. Det er, som om også tankerne falder til ro, mens vi nærmest rituelst spiser det lette måltid.

Vi har de seneste uger haft flere hyggelige aftener sammen. Jeg tager selv æren for at skabe rammerne og gøre mig umage, men det er jo pigerne, der viser tillid og bidrager til det gode selskab. Hvis ikke det var, fordi Clara i perioder virker mere mut og indesluttet, ja nærmest lidt bange for mig, så kunne man få på fornemmelsen, at vi alle tre mere og mere begynder at nyde at bo i Spanien. Det var også det, der var meningen med det hele. I aften

taler vi dog næsten ikke sammen under middagen, og jeg sukker lydløst.

Senere er Clara tilbage på værelset, og Rosa skal møde sine nye venner. Jeg rydder op efter middagen, mens jeg nyder vildsvinenes grynt nede ad skrænten bag huset. Det er det eneste, der bryder stilheden, bortset fra lyden af glasset, da jeg sætter det ned på stenbordet.

Senere står jeg i mit badeværelse og ser mig selv i spejlet, mens jeg børster tænder. Jeg er ved at være i fin form igen. Landsbyens mange indbyggede højdemeter skaber forudsætningerne, og sommervarmens mangel på madlyst har klaret resten. Mit blik falder på læderarmbåndet, jeg lige har taget af. Det er ellers ikke lige min stil, men budskabet fra min kollega Lucia er vist ikke til at tage fejl af.

Det kunne godt blive kompliceret, men måske bliver det godt. Jeg tør næsten ikke tro på det, selvom jeg godt ved, at det ville hjælpe. På meget. Jeg begynder næsten at tro på, at jeg har fortjent det.

* * *

”¿No está peligroso?” Er du sikker på, det ikke er farligt?

Det er Morpheus, der spørger. Rosa ser på ham og griner overbærende.

”Hvis ikke du tør, kan du da bare lade være og se os andre flyve afsted.”

De andre griner lidt nervøst. Dodo er den højeste af de to drenge. Han er mørk, ser godt ud og ved det godt.

”Det ser skidt ud, hvis du som den eneste ikke tør rejse i tid og rum, når det er dig, der er *Matrix*-fanatiker.”

Han slår Morpheus hårdt på skulderen, og Morpheus ømmer sig og skjuler sin tvivl bag et påtaget grin.

Turi skodder sin cigaret i et i forvejen skodfyldt bed og kigger over på Rosa.

”Hvor lang tid tager flyveturen?”

De sidder alle fire i et større buskområde oppe ved Kastellet. Solen er lige gået ned bag bjerget, så landsbyen ligger i skygge. Det er blevet deres sted. Kun den øverste bjergtop på den anden side af dalen lyser op i et nærmest overjordisk rødt skær. Rosa føler sig for første gang som en del af noget, og det er godt. Rigtig godt. Hun er også skidenervøs, men skjuler som sædvanlig sine følelser bag det sorte look.

”Tja ... Det kan vist godt tage tre-fire timer, tror jeg, men vi har jo fri i morgen.”

Det er fredag aften, og de unge ved alle, at de er på vej et sted hen, hvor de ikke nødvendigvis kan bunde, men fællesskabets drivkraft er nådesløs, og spændingen vinder over uvisheden.

”Jamen så lad os komme i gang. ¡Vamos!”

Rosa åbner sin taske og trækker en fin gammel metal-æske, hun har fået af sin mor, op af den. Der ligger en hel række små plastikkuverter fyldt med hakkede tørrede svampe. Hun har forberedt sig og kan mærke stoltheden. Hun tager fire kuverter ud af æsken og deler ud til de tre andre. Så tager hun en termoflaske og fire plastikkrus op af en plastikpose. Hun deler krusene rundt og hælder teen op.

”Er der ikke noget sukker?” spørger Morpheus, og Rosa forklarer voksenagtigt, at sukker begrænser virkningerne af psilocybin, som er det euforiserende stof i svampene.

Hun kan se, at de andre kigger imponeret på hende, og hun nyder for en gangs skyld at vide noget.

Rosa åbner sit brev og nulrer de små tørre svampe ned i teen. De andre følger trop med nervøse bevægelser. Så kigger de på hinanden i tavshed, og som ved et lydløst tegn drikker de alle fire deres te.

”Av for faaaanden, det er varmt!”

Det er Morpheus igen, der åbenbart som den eneste ikke har forstået, at det også handler om at kunne styre sig selv. De andre bider sammen om smerten og siger ikke en lyd.

Rosa er vild med Dodo og benytter enhver mulighed til at se på ham i smug. Også nu, inden mørket er fuldkomment. De sorte øjne gnistrer, når han smiler med hele ansigtet, og med de høje kindben er han nærmest gudeagtigt skøn. At de skal trippe sammen, er næsten for godt til at være sandt.

Det er første gang for dem alle sammen, selvom Rosa har fortalt, at hun har prøvet det mange gange. Turi og Rosa er bedste veninder, og Turi er den eneste i verden, der ved, at Rosa har et crush på Dodo. Det ligner ellers ikke Rosa at afsløre sin sårbarhed, men hun måtte bare dele det med nogen, og faktisk har det bragt dem endnu tættere sammen. Det er første gang i sit liv, Rosa har en så god veninde, og indtil videre har gevinsten været væsentlig højere end den mulige omkostning. Det havde ellers været nemmere ikke at knytte sig til nogen, for dem, man ikke er knyttet til, er betydelig nemmere at miste.

Med Turi havde det været anderledes. De var tilfældigvis blevet placeret ved siden af hinanden på den første dag i 1. g lige efter sommerferien, og da de sammen gik ud i septembersolen seks timer senere, var de uadskillelige.

Det var vanskeligt for Rosa at få fat på, hvad det handlede om, men de var bare så ens, selvom de så vidt forskellige ud. Turi var afbleget i toppen, så kun de nederste 20 centimeter hår var sort, som om hun havde trukket en platinfarvet hætte godt ned over ørerne. Rosa var farvet mørk som natten.

Hvis Rosa skulle være helt ærlig, var en anden ting, der adskilte dem, at Rosa nok var afhængig af Turi, mens Turi virkede fri som fuglen.

De sagde fra dag ét de samme ting på det samme tidspunkt i et omfang, de begge syntes var spooky, men også ret cool. De går i samme farve hoodie med sort kort nederdel og øreringe over det hele. Men det gør stort set alle de andre piger i klassen jo strengt taget også, så det tæller nok ikke rigtig. Til gengæld har de samme interesser og lytter til den samme musik. Og så synes de naturligvis, at de samme drenge er søde. Det er kun knap to måneder siden, de så hinanden første gang, men for Rosa føles det som et helt liv, fordi det er et radikalt andet liv end på den øde ø, hun tidligere har boet på.

Rosa føler pludselig en knude i maven, der gradvis er ved at få både en form, en struktur og en farve, efterhånden som psilocybinsvampene begynder at virke. Hun kan høre på den tydeligere vejtrækning fra de andre, at det også gælder dem. Selvom mørket i buskene er ved at blive så tæt, at hun ikke længere kan se de andres ansigtstræk, fortæller kroppenes små rykvisse bevægelser i mørket, at hun ikke er den eneste, der er på vej igennem portalen til en fuldkommen anden bevidsthed.

Pludselig er det, som om buskene omkring hende træk-

ker vejret, og bladene laver geometriske figurer, der bølger ind og ud imellem hinanden, som om de er levende.

”Jamen det er de jo!” udbryder hun højt. De er der jo bare, og det er nok. Indsigten rammer Rosa som en af de sandheder, der kan ændre alt.

Hun hører Morpheus klynke og kaste sig ned i noget, der ligner fosterstilling, mens Turi griber Rosas hånd og knuger den hårdt. Kun Dodo sidder stille som en sfinks, og Rosa kan se månens lys reflekteret i hans øjne, som om de er døde.

En pludselig kvalme registreres som voldsom og acceptabel på en og samme gang, og Rosa lukker øjnene, hvorved knuden i maven øjeblikkeligt begynder at vokse inde i hende. En sort, skinnende kræftsvulst med røde, svulmende blodårer på overfladen og sin egen pulserende vejtrækning. Hun ved, at hun enten kan løbe fra den eller møde den, men smerten, der følger med, er for stor, så hun åbner øjnene med et skrig, der får de andre til at klynke i deres ustabile virkeligheder.

Morpheus kaster op 100 lysår væk, og Turi græder vådt og stille. Pludselig er det, som om de gaber efter tur og tages et nyt sted hen, hvor alt er bedre. Kun Dodo sidder stadig – nu som en gylden statue, der lyser i mørket. Hans aura antænder spidserne af alle buskene, så de vibrerer i forskellige gyldne og rødlige toner. Aldrig har Rosa set noget så smukt. Hun sætter sine earpods i og tænder i samme bevægelse for Billie Eilish, der skyller alt dårligt væk fra alle sindets kroge. Nu er hun der også bare. Ligesom planterne og alt andet. Og det er nok. Det er her, alt er godt. Det er herfra, det sande lys kommer, og det er det, der er. Det er der evigt, og det er bare det.

Turi er faldet til ro og ligger ved Rosas side i en puppe af riflet tryghed. Dodo vender øjnene væk fra evigheden og ser med røntgensyn, der skærer grønne riller i mørket, skiftevis på pigerne og Morpheus med en omsorg, der får Rosa til at hulke i det indre af ren kærlighed.

Det er bare så smukt, og det stopper aldrig.

Senere, meget senere, da det første dovne morgenlys gradvis fortrænger de mørke toner, vågner Rosa ved, at Turi kryber ind til hende. Hun føler et strejf af tristhed, hun ikke kan adressere. Morpheus sover lydløst som en bylt bag en busk. Dodo er der ikke længere.

MANDAG

Jeg træder de sidste skridt på min sti og går ud på vejen op mod skolen på bakketoppen. Oktobersolen hænger lave, så kun toppen af bjerget bag landsbyen og skolen lyser rødt, og allerede her klokken otte er det så varmt, at min T-shirt er begyndt at klæbe til kroppen. Jeg lægger mærke til, at jeg fløjter, og stopper overrasket op. Det ligner mig ikke. Elisabeth hadede, når jeg fløjtede, og jeg har vist ikke fløjtet siden. Eller også har jeg ikke opdaget det tidligere. Så det er enten hukommelsen eller bevidstheden, den er gal med. Jeg går bevidst fløjtende videre op ad bakken og glæder mig faktisk til at se de andre. Da jeg træder ind ad døren, møder jeg Alma.

”Buenos días, Alma.”

Vi kindkysser, og jeg ved, at det er de første kys af mange i dag. Ikke så sært, at Spanien blev lukket hermetisk ned under corona. En af lærerne har efterfølgende erstattet morgenkysset med et nik mellem 1. oktober og 1. april, men hun bliver drillet med det.

Alma og jeg er jævnaldrende og er begge støttelærere for *Los Monstruos* – Monstrene. Det er den lille, hårde, men stærkt selvironiske kerne af børnene i klassen. Og når jeg siger hård kerne, så er det ikke, fordi de er specielt hårde. De er faktisk ret bløde, men har bare meget komplekse

lidelser. Alma er skolelederen Antonios hustru, og Antonio er min bedste ven. Det var ham, der reddede mig, og det gør han stadig, når jeg har brug for det.

Vi følges ad til lærerværelset, hvor de andre så småt er ved at indfinde sig. Nogle sidder med deres hjemmebryggede kaffe i sofaen, mens et par af de andre lærere er i gang med at lave kopier til deres projektgruppe.

Henne ved vinduet står Lucia og kigger ud i skolegården. Hun vender sig, da jeg går over gulvet, og jeg ved, hun har set mig ankomme, for smilet er allerede stort, inden hendes øjne møder mine.

”Buenos días, Patric.”

Vi kindkysser, og en mild duft af spanske liljer bliver hængende i slipstrømmen fra bevægelsen fra den ene kind til den anden. Jeg kan mærke hendes tilstedeværelse helt ned i tærne, og følelsen er desværre ikke kun behagelig. Jeg bilder mig selv ind, at alle de andre holder øje med os, men burde efterhånden have lært, at kys på lærerværelset er en integreret del af en arbejdsdag.

Lucia er blændende smuk. Hun er fem år yngre end mig og er spansklærer på skolen. Hendes øjne er kulsorte på en meget insisterende måde – som om de ikke vil give slip og klæber magnetisk til det, hun kigger på.

Jeg registrerer, at Antonio kommer ind på lærerværelset, idet samtalen bag mig forstummer. Selvom Antonio er utrolig sympatisk og altid taler så lavt, at man næsten ikke kan høre det, så har han som leder en udstråling, der kalder på respekt.

Jeg vender mig om fra Lucia og nikker til ham, og han nikker tilbage med et vidende smil. Han stiller sig med ryggen mod det vindue, hvor solen strømmer ind, så der

nærmest kommer en sølvfarvet aura omkring hans stor-krøllede hår. Det virker tilfældigt, men jeg har lært, at Antonio ikke gør meget, der ikke er bevidst.

”Som I ved, får vi en ny elev i dag. Martha er 12 år.”

Han taler næsten lydløst, og alle læner sig umærkeligt fremad som for at indfange den luftstrøm, der bærer ordene, inden de falder mod gulvet.

”Hun lider af AHS, som følge af at hendes to hjernehalvdele er blevet separeret, da hun var 10, ved en intervention mod invaliderende epilepsi.”

Hvis ikke jeg havde vidst, Martha skulle komme, havde jeg ikke forstået, hvad Antonio talte om, for AHS udtales på spansk ”Aatches”, der ikke får nogen klokker til at ringe hos mig. Jeg ved dog, at Martha lider af Alien Hand-syndrom og derfor har en hånd eller en anden legemsdel, der har sit eget liv og ikke lyster hjernens kommandoer.

”Så må man fandeme håbe, den ikke har tendens til at klø hende i røven,” griner en af lærerne, så hans kaffekop skvulper over.

Han er skolens yngste lærer og har svært ved at styre sig selv. En kollega fniser ubehersket, mens andre trækker lidt på smilebåndet. Antonio drejer langsomt ansigtet mod ham og kniber øjnene let sammen, så der kommer en lille fold mellem øjenbrynene. Det er rigeligt til, at vi alle ved, synderen er gået lige til grænsen. Antonio accepterer værkstedshumor, der er en vigtig ventil, når vi arbejder med så udsatte børn, men grænsen håndhæves konsekvent. Så fortsætter han, mens håret gløder videre, som om intet var hændt:

”Jeg møder forældrene og Martha om lidt, og senere vil Martha blive præsenteret for børnene.”

Antonio kigger over på Alma og mig, og vi nikker indforstået. Antonio forlader lærerværelset, og vi småsnakker, indtil 40-Hz-tonens dybe brummen fortæller, at det er tid til at forlade lærerværelset.

Der er kun én klasse på skolen, og børnene er imellem 8 og 14 år. De går i samme klasse i alle de kreative fag for eksempel drama, musik, formning, mentalisering og kropsbevidsthed, men arbejder i små grupper i de boglige fag.

For snart ti år siden gik præsidentens yngste søn på skolen, fordi vi kunne – og kan – noget, ingen andre kan. Siden dengang har der været venteliste, men Antonio, som overtog ansvaret for skolen for fire år siden, vil ikke have mere end 20 elever boende på skolen ad gangen.

Skolens lærere er, ud over læreruddannelsen, uddannet inden for psykologi eller socialpædagogik. Derudover er der en fysioterapeut og en sygeplejerske tilknyttet de elever, der har gavn af muskulær manipulation eller brug for mere krævende monitorering af medicin.

Jeg er den eneste, der hverken er klinisk psykolog eller socialpædagog, men Antonio mener, at jeg kan noget andet, efter at jeg en aften i en mindre brandert betroede ham, at jeg engang har taget et længere hypnosekursus og derfor ved en del om, hvordan hjerner virker – og kan manipuleres. Jeg har dog mest erfaring med min egen og har kun haft nogle få fælles visualiseringer, som klassen har taget godt imod, og så nogle enkelte sessioner med nogle af børnene, der til gengæld har været ret virkningsfulde.

Jeg sender Lucia et smil og går sammen med Alma ned ad gangen mod elevafdelingen. Vi skal starte dagen med at være støttelærere i musik, og jeg sætter mine mentale

ørepropper i på vej ned gennem gangen med de mange åbne døre.

Alle skolens rum er indrettet som hyggelige stuer – oprindelig efter spansk standard – så et af mine bidrag har været gradvis at foreslå elementer, som vi i Danmark synes bidrager til hygge: planter, billeder på væggene, diffust lys, der ikke kommer fra hvide neonrør i loftet, og lyse, douce farver på væggene.

I starten syntes de andre lærere, at det var for underligt, men selvom alle børnene er spanske, virker det, som om de trives og måske endda er blevet mere rolige. Antonio er meget begejstret.

* * *

Senere samme dag går Clara langsomt gennem landsbyens hovedgade med Bambi ved sin side. Gaden er fyldt med mennesker, der bevæger sig i diagonale mønstre mellem de få forretninger. Clara er den eneste, der går på langs. På afstand ser det ud, som om hun går i søvne. Hendes bevægelser er lidt kantede, som om hun bliver styret.

Ved posthuset med de tre gule postkasser drejer de til højre og går op mod Kastellet. Gaderne bliver gradvis både smallere og stejlere, efterhånden som hun nærmer sig. De fleste huse er slidte og hvide og bebos af lokale. I andre med friske farver bor udlændinge, enten fast eller i deres ferier.

Clara passerer det gule hus, hvor de boede det første år i landsbyen. Hun lukker øjnene, mens hun går forbi, som om det kan fjerne stemningen, de boede sammen med dengang. Oppe ved de sidste huse, der står som brune ru-

iner omkring Kastellet, puster hun voldsomt ud. Det går op for hende, at hun også har holdt vejret.

”Hola, Clara, hola, Bambi,” råber Maria, hendes bedste – og eneste – veninde.

Maria kigger ud ad et vindue i den ruin, der ligger tættest på den lille hvide kirke på toppen af landsbyen. Det er deres ruin.

”Hola.”

Stivheden i Claras ansigt blødes lidt op, da hun svarer. De sætter sig i det lange, gule græs inde i ruinen, mens Bambi snuser rundt i hjørnerne. Maria kan ikke vente længere:

”Vi fik en ny pige i klassen i dag. Hun hedder Martha, og hun aner ikke, hvad hendes hånd laver.”

Marias øjne funkler af begejstring. Clara havde hørt rygterne i siestaen. Det lød næsten for godt til at være sandt.

”Hvad laver den så?”

Maria lægger ikke mærke til, hvordan Clara bygger bro mellem ordene, så hun ikke selv behøver at finde på noget nyt. Hun er helt oppe at køre – en af Marias særlige evner.

”Den sad med hånden oppe hele timen, selvom Martha ikke anede, hvad hun skulle sige.” Maria kan næsten ikke få ordene ud gennem de grin, der fylder hele åbningen.

”Sjovt.”

Clara smiler faktisk et lille smil. For et øjeblik glemmer hun det, hun går og tumler med. Det er den ene grund til, at Maria er hendes veninde.

De taler videre om Martha. Eller rettere. Maria taler, mens Clara lytter og svarer på sin egen måde. Til sidst lægger Maria mærke til, at Clara bliver mere og mere kortfattet. Det er den anden grund.

”Hvad er der med dig i dag? Du siger mindre, end du plejer.”

Clara sidder tavs længe. Hun ved ikke, hvilken af de to poser hun skal åbne. Poser, der ikke kan lukkes igen. Til sidst beslutter hun sig og svarer.

”Jeg er i tvivl om, hvem jeg er.”

Clara fortryder næsten med det samme, men hun ved, at Maria vil forstå det bedre end nogen anden. Og det er ikke kun, fordi de er veninder. Maria bliver stille. Det sker sjældent, men Clara ved, det er derfor, de passer så godt sammen.

”Ja, det ved jeg jo alt om – selvom jeg på en måde ikke ved det selv. Men det må være noget andet med dig. Du er jo altid den, du er?”

En stor blå oldenborre summer dovent ind gennem det vinduesløse vindue. Den svæver mellem pigerne som en slags understregning af pointen. Claras øjne følger den. Hun ved, at virkeligheden nu forskubbes, for Maria er ikke kun Maria. Maria kan meget pludseligt forvandle sig til at blive den aggressive beskytter Jose-Manuel eller den svenske pige Victoria. Hun har nemlig flere personligheder. Clara ved, hvad der nu vil ske, og hun er ikke bange.

Maria skriger. Hendes øjne spærres op i rædsel. Maria er rædselsslagen for flyvende væsener. I samme nu glider et mørkt filter ind foran hendes øjne, og den af hendes personligheder, Clara kender som Jose-Manuel, dukker op. Han fejer oldenborren kærligt væk med hånden og sætter sig foran Clara. Så falder han i søvn, mens hovedet daler langsomt mod brystet. Det er ham, Clara ved kommer og passer på Maria, når hun bliver bange.

Bambi kigger op fra sin sammenrullede position ved si-

den af Clara. Så ryster hun hovedet på en måde, der nemt kunne overfortolkes. Kort efter lægger hun hovedet ned igen. Clara sukker og sætter sig til rette. Hun ved, det kan tage noget tid. Maria er bedst, når hun enten er Victoria eller sig selv. Derfor passer Clara på ikke at forskrække Maria – heller ikke for sjov. Selv en lille overraskelse kan få Jose-Manuel på banen. Han beskytter altid Maria, men det er åbenbart så anstrengende, at han efterfølgende får et anfald af sovesyge, eller narkolepsi, som det faktisk hedder. Det er i hvert fald Claras teori.

Faktisk mødte Clara Maria, en uge efter at hun havde fundet Bambi. Så selvom de to vigtige episoder i hendes liv nu hænger sammen, var de dengang adskilt som to trædesten.

Clara sad på sin sten den dag for næsten et år siden. Hun tænkte på, om livet kunne bryde mere sammen, end det allerede var. Det føltes, som om alt, hvad hun viste tillid, rakte tunge ad hende. Stenen var blevet hendes eneste faste anker i alt det flydende.

Clara kendte ingen i Spanien ud over sin far og sin søster. Selvom hendes søster godt kunne være sød i korte glimt, og hendes far konstant prøvede at være det, ulmede mørket i sprækkerne og piblede ud, når Clara i et øjebliks forglemmelse vendte ryggen til.

Tillid er en mærkelig ting. Når den er der, er den ikke påskønnet i sin selvfølgelighed. Når den mangler, virker den uopnåelig. Vil du vise tillid og risikere at blive skuffet, eller mistillid og få ret? Clara valgte ubevidst mistilliden for at få ret, selvom hun måske intuitivt anede, det var en vej, der ikke virkede.

Det var hér, Clara så hundehvalpen. Den stod på bredden. Lille, sort, forpjusket og tynd. Den virkede så hjælpeløs, at Clara spejlede sig i den. Og den i hende. De mødtes i en øjenkontakt så stærk, at Clara kun svagt erindrede, at det føltes som en gentagelse af et tidligere møde i en anden tid.

Hvalpen nærmede sig forsigtigt, og Clara gled lige så forsigtigt ned fra stenen og ned i det kolde vand. De mødtes på bredden. Pigen og hunden. Ingen af dem var længere alene. Selvom der var al grund til at tro, at hunden var nogens, vidste Clara instinktivt, at den var hendes. Den eftermiddag fløj solen over himlen, og skyggerne fra bladhanget omkring kilden skiftede karakter som i en film på høj hastighed. Clara og hvalpen blev hinandens bedste venner.

Det var først, da solen forsvandt bag bjerget, at Clara opdagede, dagen var gået. Clara tog forsigtigt hunden op og gik ned ad den bugtede vej mod landsbyen. Hendes falske ven, mistilliden, hviskede hende i øret, at hendes far ville nægte hunden adgang til huset med alle de rigtige argumenter. Men Clara kunne nå at forberede sig på det værste.

Mistilliden fik alligevel ikke ret den dag. Da Clara kom hjem til det gule hus og forventede det værste, var hendes fars eneste krav, at de skulle sætte en seddel op på landsbyens barer om, at de havde fundet en hundehvalp. Clara var sikker på, der ikke ville komme nogen henvendelser. Hun accepterede uden protest. Dernæst måtte Clara love selv at tage sig af hvalpen. Eftersom Clara aldrig ville lade nogen tage sig af hendes hund, nikkede hun blot til sin far. Sagen var afgjort. Clara drejede rundt og gik med sin nye

ven ind på sit værelse. Det var, som om en lille del af det flydende blev fast.

Clara smiler ved tanken og er tilbage ved ruinen. Hun rækker automatisk ud og nusser Bambi. Oktobersolen har flyttet sig om bag ruinens ydre kalkstensmur. Kølige tråde trækker ud af muren og griber fat i Clara og Bambi. Bambi ruller om på ryggen, så hun kan blive varmet og kløet på maven igen.

Clara kigger på Marias alter ego, Jose-Manuel, der hvisler let, når han lukker luften ud mellem de sovende læber. Hun tager sin trøje og lægger den over ham, mens hun husker tilbage på den dag, en uge senere, da solen ramte den anden trædesten i form af Maria.

Bambi var løbet væk, men hun vidste endnu ikke, hun hed Bambi, så Clara kunne ikke kalde på hende. Det var egentlig mærkeligt, at hun ikke havde givet sin hvalp et navn. Men hverken hendes søster eller hendes far havde spurgt, for de var tydeligvis optaget af deres eget. Det var stadig sommerferie og dermed skolefri, så Bambi var som klistret op ad Clara døgnet rundt. Og hvad skulle man så bruge et navn til?

Den dag forsvandt Bambi ud ad hoveddøren. Den stod på klem, så de kunne høre, når gasmanden kom for at bytte deres tomme gasflasker. Claras begyndende fasthed begyndte straks at flyde igen. Hun smøg sig ud gennem døren uden at åbne den yderligere.

Mens hele hendes krop sitrede af bekymring, kiggede hun til højre og venstre i gaden. Hun gjorde præcis, hvad hun forestillede sig hvalpen havde gjort. Derefter gik hun uden tøven til venstre, op mod Kastellet.

Hun gik en runde på de stenbelagte arealer omkring den lille kirke, inden hun fortsatte mod ruinerne. Hun så, at det vilde græs var trådt ned i et spor mellem murene. Sporet fulgte hun. Mure og murrester stak uregelmæssigt op på begge sider, og store blokke af brun kalksten lå spredt i græsset. De lignede små klippeøer i et gulgrønt hav. Et bevis på, at murene kunne falde sammen når som helst.

Clara havde snuden i sporet og spejdede til højre og venstre efter sin ven. Da hun drejede om et hjørne, blev hun først forskrækket. En pige sad på resterne af en gammel trækasse i græsset. Forskrækkelsen blev hurtigt erstattet af lettelse, og det flydende hjørne stivnede igen.

Pigen aede kærligt Claras hund, der sad roligt ved siden af hende. Hvalpen sprang op og løb over til Clara, som bøjede sig ned og tog den op. Pigen kiggede op. Hun var mørkhåret som de fleste i landsbyen og måske på alder med Clara. Men hun havde en betydelig mere solid bygning, som hun bar med lethed. I modsætning til Clara havde vægten givet pigen begyndende bryster, der bevægede sig let bag den falmede gule T-shirt. Clara kiggede på dem og overvejede, om hun var misundelig.

”Vem är du?” spurgte pigen på klingende svensk. Hendes smil var fyldt med omsorg, aktiveret af den lille hvalp. Clara vidste, at det var svensk, fordi hun så *Mumitroldene* på svensk tv, inden hun flyttede til Spanien, og fordi hendes mormor er svensk.

”Clara,” svarede Clara, der, så længe hun kunne huske, havde sparet på ordene. Man ved jo aldrig, hvornår man får brug for mange af dem.

”Hvem er du?” Clara brugte af sin opsparing. Hun var for nysgerrig.